

Fekete Vince

IDŐVONAL

Egyed Péter¹ halálára

I.

Már csak a jelen már csak a mai nap
már mindig csak ez a nap beszélek Veled
és tudom amit te nem hogy nincsen már
nincs semmi remény gépek és műszerek
foglyaként ágyhoz perfúziós állványhoz
kötözöttek a meszesedő agysejtek vakcin
hunyorogva néznek farkasszemet a múlttal
zöld legyek íve himbálózik előttem végig
a kerten ahol vagyok lobogó ingujjak gatyák
mellények foszló harisnyák kibomlott
hajak úsznak a levegőben a templom mohos
kövei és a fűvel benőtt halmok mögül
az élők világa felé ropogtatják kiszáradt
ízületeiket kopognak csontszúvas bokáikkal
a holtak földöntúli jelszavakat harsogva
eszüket vesztve forognak habzó álkapsokkal
becézik a teremtést az örökkön elfolyó időt

ó édes virágporos levegő ó te édes ózon
szemgödreiken átsüt a hold

II.

Beszélek veled és úgy mondod ki hogy mi van
mintha nem is rólad nem is a véget mondanád
madarak ciripelésének vékony huzalai kötik a házat
kórházat a dombhoz a földhöz alvó népének figyelme
ellankad (te nem tudsz aludni!) a lüktető vér

---

¹ „Mindig is hittem abban, hogy az a kevés ember, aki barátom lett, nekem volt rendelve, kivételesen. Velük kell leélnem ezt az eföldit.” Egyed Péter, 2005. október 29.

hullámaiból le az örök folyadékba az Idő vizébe
igyekszel csobban a holdfény mint egy kő metsző szél
fúj a vályús utakból trappolnak a holtak bordáik
kerepeltetve kiáltana egy de állkapcsa kiakad és
az aljba zuhan

tükrébe tart vissza a kilépett tükörkép

III.

Öntözni gazolni nyírni nyesni kötözni
megeyednek-e vajon a tavaszi facseteték
kaszálni vágni gereblyélni megsérült-e
vajon a damiltól-késtől amikor hozzákapott
a cseresznye vékony kérge megszenved-e
kihajt-e jövőre virágzik-e nő-e vagy újat
kell venni helyette ásni trágyázni ültetni
gondozni megfog-e a traktorkerék
által vágott kopaszokban az új fű
kihajt-e újra az idén már száradó
körtefa terem-e áttelel-e megsínyli-e
a kora tavaszi fagyokat viharokat

IV.

ó idő múlásának percenése ó az
az élőlény riadalma hogy nincs
nem lesz többé nem lesz többé már
ami van ó a maradók lelki háztartásának
üzemzavarai percre-pillanatra
emlékek rajzanak s mint rügyek
által mélybe lökött száraz levelek
pörögnek aláhullnak elenyésznek
a domb öléből vonulók kézen fogják
egymást menetelnek már a reggeli
fényben üres szemgödreikkel a felkelő
napba hunyorogva a kimondhatatlant
akarva kimondani tátogva reménytelen
szerelmüket az élet iránt szélfúttá

zöld homályban mennek némán
ötven év száz év elviszi mind el őket
az emberiség szítás emlékezetéből

V.

A levél elejti árnyékát ökörnyál lebeg
mint két ág között a telefonban zümmögnek
az elhaló hangok hangjaid az üzenetek ott lebegnek
gazdáik is a csendben az emlékezet szövömirigyeiből
eregetik a szálakat a kezek néma beszédével
az érintéssel simogatással társalognak azzal
ami még felel ezen a nyelven ami megéri a
figyelmet a gondoskodást nyesik a csemetéket
a fákat bokrokat vágják a füvet a motorberregés
mint a méheké suhogó porzó fű fák virágok
füvek gyógyítói ültetni locsolni ápolni az
izgalom a jóérzés a test legkisebb pórusaiba
szivárog át zöld vérű fehér vérű növények szín
illat örömei életük ennyi születés halál születés
halál aztán magára csukódik a lélek mint egy
levél mint a kert mikrovilága magára csukódik
a világ szelídség vadság bölcsesség gyöngeség
a vég ellen befelé göngyölődő ökölbe szoruló
levelek tetűmocsokolták már gombatenyészet
fehér nyálkái rajtuk süt a nap haláluk előtt
még egyszer utoljára vakító ragyogás

VI.

A múlt milyen nyomjelző rakétái miféle drónok
ezek honnan jönnek csontzörgéssel kopogással
kerepléssel miféle csapat az álom innenső térfelén
miféle alakzatok hogy sem bőr sem a levegő sem a
hús sem a kód körvonalak csak töltet nélkül lebegő
gomolyagok bőr inak izmok semmi nélkül nyúlkálnak
felénk feléd csontkezükkel csontlábukkal

VII.

Ringó kerti bölcső öntevékeny boldog ajándékok
a múlttól a kerttől hogy elfeledkezzék a halandó a
mindenség létezéséről fejt a paplan alá vonja
összezsugorodik mint egy embrió anyja hasában
a jó melegben a sötétben érzi-hallja a hasfalban a
vérkörök zúgását dobog ver hangosan mögötte dohog
a táj él lebeg virágzik minden suhog susog zakatol
ő örökre a vízben mint a magzatvízben lengedez kintről hangok
már kósza hangok csupán a lét elillanó lángtengeréből – –

Csend, 2017 (feltoll, 70x50 cm)